

и малъкъ Сѣчко. Баща имъ оставилъ и на тримата голѣмо наслѣдство—чифлици кжща и пр. Наслѣдили тѣ бащинитѣ си имоти, ползували се отъ тѣхъ, но често се поскарвали и посбивали при дѣлбата на прихода имъ. Баба Марта, като всѣка жена, често клела братята си за несправедливото заграбване на нейния дѣлъ.

Една година настаналъ моръ — явила се черната чума. Нейна жертва станали и братята на баба Марта. Останала жива само тя. Дълго плакала тя за изгубенитѣ си братя, но умрѣлото се не връща. Заплаче баба Марта— братята си да оплаче, а изъ очитѣ ѝ рукватъ сълзи цѣли рѣки, а като въздъхне, силенъ вѣтъръ духне, облаци трѣгнатъ по небето, завалява дъждъ, а често и снѣгъ. Поплакала баба Марта поплакала, па си спомнила и друго нѣщо — че братята ѝ не само нѣма да грабятъ вече отъ нейното наслѣдство, но че и тѣхнитѣ дѣлове оставатъ за нея. Спомнила си тя това, додражало ѝ, че е богата и се засмѣла. Спрѣли сълзитѣ и възшикитѣ, прѣстаналъ дъждътъ и фъртуната. — Така е плакала, въздишала и се радвала баба Марта едно врѣме — така плаче, въздиша и се радва тя и сега: спомнили си за умрѣлитѣ си братя, сълзи като рѣки рукватъ изъ чернитѣ ѝ очи, вихрена въздишка се изтрѣгва изъ нажаленото ѝ сърдце, фъртуна силна се явява, дъждъ и снѣгъ завалѣва— врѣмето се разваля. Но наскоро слѣдъ това си спомнюва, че се е отървала отъ несправедливитѣ си братя, че всичко днесъ за нея остава, че е много богата, — и усмивка блѣсва на лицето ѝ, сълзитѣ и въздишкитѣ спиратъ, дъждътъ и фъртуната прѣставатъ — небето се разяснува, слънце пекнува, врѣмето се оправа.

Днесъ баба Марта се е смѣла и плакала, затова слѣнле грѣ, и дъждъ и снѣгъ валѣ, — та насъ отъ полето пропжди — завърши Борисъ.